

se'ns va contestar però que ara tenim clara. La pregunta era: *i després de la regularització, què?*

La resposta a la pregunta és simple, la majoria que varen aconseguir tenir un permís de treball i de residència es tornen a trobar en una situació d'irregularitat ja que la normativa actual torna a ser la de la Llei d'estrangeria, i si no hi ha contracte laboral actual i vigent i cartilla de la Seguretat Social no et renoven el permís. Més clar l'aigua, per a més vegades que alguns càrrecs de l'administració competent s'esforcin a justificar que la situació actual no és igual que abans del procés regularitzador. Segons comentaris dels immigrants que porten alguns anys entre nosaltres, diuen que la situació actual és tan desastrosa com la de l'any 1985, en el moment d'aprovar-se la Llei d'estrangeria vigent (moments, cal recordar-ho, de crisi).

Per a què ha servit el procés de regularització de l'any 91, si tenim la majoria dels regularitzats en aquest moment en situació d'il·legalitat administrativa o, com prefereixen dir els funcionaris que atenen aquesta problemàtica, persones en situació d'irregularitat? Per què no han pogut renovar el seu permís de treball i de residència només per al sol fet de presentar la documentació caducada, quan tots sabem la dificultat del moment actual en trobar un contracte de treball i quan s'està modificant el mercat de treball d'aquesta manera tan salvatge per als treballadors, tant nacionals com extracomunitaris?

És cada vegada més evident que mentre mantinguem aquesta llei o qualsevol llei d'estrangeria, serà difícil respondre la pregunta anterior.

En aquests moments de crisi de treball, de valors humans, on és tan fàcil caure en acusacions xenòfobes i racistes, la Llei d'estrangeria actual ajuda a que se'n produeixin més i que els comentaris en contra dels estrangers com a culpables es generalitzin d'aquesta situació.

Si en el seu moment, la regularització hagués servit tan sols per modificar la Llei, pel que fa a la renovació dels permisos, no es trobarien, segurament, en la situació actual d'irregulars, provocant que les possibilitats d'integració també fossin més positives, ja que la situació d'irregularitat provoca molts de problemes de tipus psíquic i físic, com poden ser la pèrdua de les ganes per fer coses, pèrdua dels estímuls per participar en programes formatius, laborals, associatius...

Aquestes situacions creen un tancament en ells mateixos, un desànim generalitzat i encomanadís que afecta de manera negativa el treball de les organitzacions no governamentals, els sindicats, les escoles i els organismes públics que els atenen per ajudar-los a fer més *soportable la seva frustració per poder ésser (algun dia) ciutadans de ple dret*, aspiració que és inherent a la persona humana, visqui on visqui.

Joan Colomer és mestre d'adults, Serveis Socials (Àrea immigració) UGT

Bully, les dificultats de ser immigrant.

Hola amics i amigues,

Jo em dic Bully i sóc africà de nacionalitat gambiana.

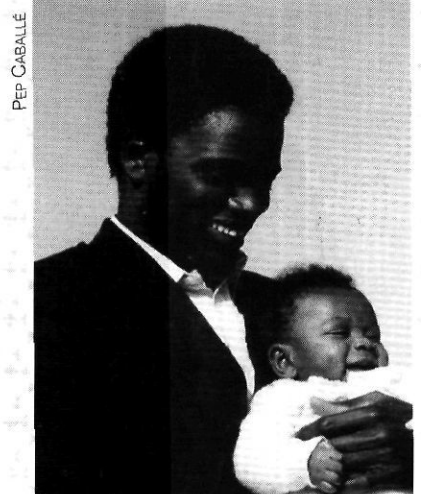
Ja fa dotze anys que vaig arribar a Catalunya com a treballador immigrant per compte d'altri.

Quan vaig arribar aquí vaig pensar que només hi estaria quatre o cinc anys, per tornar després al meu poble amb diners suficients per montar un negoci i quedar-m'hi. Sempre podem pensar el que vulguem, però en realitat les coses poden ser molt diferents o pot passar tot all contrari.

Vaig arribar aquí amb moltes ganes de treballar i moltes ganes d'estalviar per poder tornar al meu poble tan aviat com fos possible i en les millors condicions. Però: què m'ha passat en aquests temps?

Quan vaig arribar, la major part dels gambians vivien al Maresme, entre Badalona i Tordera. Vaig buscar treball durant quatre dies i el cinquè dia vaig trobar-lo, a Sant Pol de Mar, a les finques d'un senyor que tenia camps de maduixes.

M'agradava abans de tenir vint-i-cinc anys passejar per discoteques, cines i bars. Però a l'arribar aquí he tingut problemes per poder passar-m'ho bé. Un dia vaig sentir dir a uns companys que a algunes discoteques no deixaven entrar els nois africans, però jo no ho creia. Però un altre dia vam anar a la discoteca de Calella E. i no ens van deixar entrar. Ai, quina sorpresa tan gran! Era l'any 1983.

PEP CABALLÉ

Ara, la vida d'en Kalmar transcorre sense alts ni baixos a casa dels seus pares, els quals han assumit que tenen un fill boig. No nega que té una família, però diu que no la necessita, com no necessita res més que viure en la seva pau; no nega que pot haver-hi un déu, però afirma no necessitar la religió. Ho veu tot, ho escolta tot, ho entén tot, ho viu tot com un espectador passiu i, només de tant en tant, deixa anar una sonora rialla com si tot plegat li semblés ridícul i absurd.

El primer dia, quan el vaig conèixer, es va mostrar molt hostil amb mi. Si s'hagués tractat d'una altra persona no hagués fet cap esforç per acostar-m'hi, però el personatge m'intrigava per les seves vivències, i vaig fer-li entendre que jo també estava aquí com a espectador, però m'havia perdut el començament de la pel·lícula, i si me l'explicava podríem riure tots dos junts.

Evidentment, la psiquiatria no és el meu fort, i no vaig ser jo qui va trencar el mur de silenci, només vaig aconseguir parlar un parell d'hores amb ell de coses inconnexes, a vegades mitjançant un petit joc que li vaig proposar d'escriure en un paper, preguntes i respostes.

Posteriorment, vaig interessar-me per la seva història a través de la família: després d'un llarg itinerari per països d'Àfrica Occidental se'n anà a Itàlia, Suïssa, Alemanya, Holanda i finalment s'establí a Londres, on la família li va perdre el rastre fins a la seva tornada. Fou llavors quan s'adonaren que quelcom havia succeït a l'interior del seu cervell.

Conegut per sobre el seu cas, se'm plantejaven una sèrie d'interrogants:

1. Per què en Kalmar no va resistir psicològicament l'èxode?

Possiblement hi va influir molt la seva ignorància. No cal oblidar que el coneixement és la millor arma que té una persona per moure's en el seu entorn i saber-s'hi situar.

A BK hi ha una escola pública i gratuïta a la qual en Kalmar no va poder assistir quan era nen perquè no existia. Però ara que existeix, la immensa majoria dels nens d'aquest poble són candidats a acabar com el Kalmar perquè no hi assisteixen. En Sheick Ceesay, professor d'origen wolof enviat de Banjul (la capital) per a fer-se'n càrrec, comenta fastiguejat com la profunda ignorància dels pares hipoteca el futur dels fills en no permetre'ls d'anar a escola per por que adoptin una cultura que no sigui la seva i abandonin les tradicions. D'entre el miler de nens de BK només unes desenes hi assisteixen.

2. Per què en Kalmar va haver de marxar de BK?

La seva família, com la majoria de famílies d'aquest poble, no passa gana. Els tres mesos de pluja són suficients per garantir una producció de blat de moro, mill i cacauets que, a més de ser la base de la seva alimentació, els proporciona un xic de diners per adquirir roba, tabac i les altres petites coses que calen per viure.

El desig de poder obtenir altres articles de consum, superflus per fer la vida com sempre l'han fet però atractius perquè vénen d'Europa, els crea una necessitat major de diners i és aquesta la

perquè no hi havia gaires clients. L'amo em va demanar de tornar-hi a l'any següent, però no hi vaig tornar perquè estava ocupat en una altra feina que em podia durar tot l'any.

El tercer va ser un treball temporal a Canet de Mar per 125 ptes. l'hora. El quart va ser a Sant Celoni, en una fàbrica, amb vuit companys africans. Però només hi vàrem treballar un mes: jo tenia ja residència a Girona i les autoritats de Barcelona van dir que no podíem treballar en una província diferent de la de residència.

La darrera fou una empresa de guàrdies de seguretat. Ha estat l'empresa que més m'ha perjudicat. Al principi em deien moltes paraules boniques però quan va arribar l'hora de la veritat em vaig trobar que totes les seves paraules eren mentides. Els amos eren dos homes, un de Massanet de la Selva. Vaig haver d'anar a judici per poder cobrar. El procés va durar dos anys i mig sense poder arreglar els problemes. Jo no sabia on eren ni l'un ni l'altre ja que van canviar el lloc de l'oficina, els números de telèfon i el nom de l'empresa.

Vaig trobar la seva oficina a Salt, la portava un altre senyor. Això va ser el mes de març del 91. Llavors van pagar-me els meus diners.

Tot el que he explicat són coses reals que m'han passat. A vegades pensem que els actors inventen coses per fer les pel·lícules. Però en la realitat passen coses que són molt més terribles que les que veiem a les pel·lícules.

Bully

PEP CABALLÉ

